GRÓSZ EMIL (1865–1941):

BATTHYÁNY-STRATTMANN LÁSZLÓ HERCEG (1870–1931), EGY HIVATÁSOS ORVOS[1]

A szöveget és annak digitalizálását ellenőrizte: Gazda István

Grósz Emil dr. professzor, a budapesti szemészeti klinika vezetője az elhunytról, mint orvosról és tudósról a következőképpen nyilatkozott:

– „Az elhunyt hercegnek állandóan volt ugyan körmendi kórházában orvossegédje, de a műtéteknél felesége segédkezett csaknem minden alkalommal. A kastélyban még járóbeteg rendelést is rendezett be szembetegek részére. Az egész környéknek súlyos szembetegei hozzá áramlottak. Még tovább ment. A háború alatt Köpcsényben nem volt körorvos, mert bevonult. Önként elvállalta a körorvos feladatát. Éjjel vagy nappal mindég rendelkezésre állt a szegény betegeknek. A hercegnével együtt elment éjnek idején is, szegény szülő asszonyoknak sietett segítségére, szóval az orvosi tudományt nemcsak mint tudományt, hanem mint áldásos gyógyító művészetet is gyakorolta.

– Nagy majorátust örökölt és nagyon gazdag volt. A békekötés alkalmával vagyonának egy részét elvesztette, mégis soha nem szűnt meg a jótékonyságot gyakorolni. És a hercegné is, annak dacára, hogy számos tagú családja volt, mégis ráért más emberbaráti kötelességek teljesítésére is. Óvodát alapított és személyesen gondozta a szegény gyermekeket, úgy hogy ez a házaspár igazán áldásos működést fejtett ki egy emberéleten át.

– A magyar tudományos akadémia tiszteletbeli tagjává választotta éppen a harmadik osztály részéről, amely pedig a tudományos szekció.

– Mint orvos, kitűnő operatőr volt, de nemcsak szemoperálásokat végzett, hanem más sürgős sebészi beavatkozásokat is. A tudomány haladásával mindig lépést tartott. Részt vett a tudományos orvosi összejöveteleken és amikor nemrég nálunk Budapesten üléseztek a német, osztrák és magyar szemorvosok, maga is aktívan részt vett az üléseken, utána pedig vendégül látta a külföldi tudósokat. A budapesti szemorvosokkal élénk összeköttetést tartott fenn és gyakran meg is látogatta a fővárosi klinikákat.

– Batthyány-Strattmann László herceg hivatásszerűen foglalkozott az orvosi tudománnyal és nem úri passzióból. Igen ügyeskezű és lelkiismeretes operatőr volt, orvos, aki sohasem kímélt sem fáradságot, sem időt, sem a saját egészségét, hanem szenvedő embertársainak mindig, minden pillanatban segítségére sietett.”

[1] Forrás: Batthyány-Strattmann László herceg. = Világposta, 1931. No. 3. pp. 91–93.